THE SHEPHERD OF ISRAEL

Subscription Price
50 Cents a Year.

JOSEPH HOFFMAN COHN, *Editor*

VOL. XXII, No. 1
JUNE, 194

WILL THEY EVER STOP COUNTING?

(or, The Secret of the Sephira)

By SOLOMON BIRNBAUM

For 30 centuries or more we have been counting,—counting the days between Passover and Pentecost! Generation after generation of our people have been gathering in their places of worship during the season between these two feasts and have been counting these days with impressive ceremony. According to orthodox custom it is a special Mitzvah (an occasion for obtaining merit) to be present at this act of counting or, as it is called, "the Sephira."

Why do we do that? And how long are we going to do it? In answer to these questions we are referred to a commandment of the Torah in Leviticus 23:15 which reads:

> "And ye shall count unto you (in Hebrew 'Vessopharta') from the morrow after the sabbath (of the Passover), from the day that, ye brought the sheaf of the wave offering; seven sabbaths shall there be complete: even unto the morrow after the seventh sabbath shall ye number 50 days (Pentecost); and ye shall offer a new meat offering unto the Lord."

And we are told that this is the reason why year after year, for more than 3000 years, this counting or Sephira has been observed. But, this does not explain the meaning and the purpose of this ceremony. Why was this command? What is the significance of these days between the morrow of the Passover, and the morrow, the day of Pentecost which are thus being counted?

THE REASON FOR THIS ARITHMETIC

Jewish orthodoxy does not allow such questions. "We must not ask, but do!" the rabbis commanded. "A good Jew must do what he is told and not ask the why and wherefores of it."

Yet the Torah itself encourages questions; and the teachers are bidden to answer them patiently and sympathetically. In Deuteronomy 32:7 we read:

> ". . . ask thy father, and he will shew thee; thy elders, and they will tell thee."

At last I found the answer to these questions! But they did not come from the Jewish synagogue nor from the mouth of one of its distinguished rabbis, but from a little book called "The New Testament," which contains the answer not only to these but also to many other questions of Judaism. And there it is revealed why these "morrows" of the two sabbaths, 50 days apart, are so precious in the sight of God and so important for the children of men!

Why then did this counting begin from the first "morrow?"

THE FIRST 'MORROW'

This is the answer it gives. We find it in the 28th chapter of the Gospel according to Matthew.

> "Now late on the sabbath day as it began to dawn toward the first day of the week (that is the morrow after the Sabbath of the Passover) . . . and behold, there was a great earthquake; for an angel of the Lord descended from heaven and came (to the tomb) and rolled away the stone and sat upon it . . . and the angel answered and said, Fear not ye: for I know that ye seek Jesus which hath been crucified. He is not here; for He is risen even as He said. Come, and see the place where the Lord lay." Mt. 28:1-2.

This then is the astounding event that took place on the morrow of this sabbath: the Resurrection of the Lord Jesus Christ! It was an event which marks a new day in human history—a day when a new hope, a new assurance was born into the world—liberating men from the fear and slavery of death and putting into their hearts the certainty of eternal life. No wonder that this day was singled out as the beginning of a new count of days. No wonder that this story has become the central event in the world's history, so that from it all the days and the years before and after are being counted!

THE SECOND 'MORROW'

The Resurrection of the Messiah was on the first morrow. But the event on the second morrow was equally important, equally stirring and epoch-making in the history of the world. We read about it in the second chapter of the 5th book of the New Testament called the Acts of the Apostles.

> "And when the day of Pentecost was now come, they (the disciples) were all together in one place. And suddenly there came from heaven a sound as of the rushing of a mighty wind, and it filled all the house where they were sitting: And there appeared unto them tongues parting asunder like as of fire; and it sat upon each one of them, and they were all filled with the Holy Spirit and began to speak with other tongues, as the Spirit gave them utterance." Acts 2:1-4

It was the disciples of Jesus Christ who were gathered together in Jerusalem on that day! Till then they were silent, counting the days like the rest of their fellow Jews till the Pentecost (50 days) would be fulfilled. Few people in Jerusalem or in the world knew anything about these disciples, or about their message. But on that day, "the morrow after the seventh sabbath," **they were filled with the Holy Spirit** and then they burst forth from the chamber in which they were hidden and became the flaming messengers of God to the ends of the world!

THE SECRET REVEALED!

In these two events, the Resurrection of Jesus Christ and the Outpouring of the Holy Spirit upon the disciples of Jesus Christ, the Sephira, the counting of th days between Passover and Pentecost commanded by Moses in the book of Levi ticus, was fulfilled! They give us th answer to the question why God com manded His people Israel to count thes days, and why their counting was to b observed with peculiar care. These fift days are laden with the most importan and the most epoch-making events in al history! Their influence upon the cours of human life is more vital and more far reaching than all the wars and battles tha have been fought from the dawn of his tory to this day. All the Prophets in th Old Testament, and all the services an the symbols and the types found in th Law and in the Prophets, pointed to th Person of the Messiah and the days o the Messiah. It was the place they had i the story of the Messiah which gave the their importance. He who finds the Me siah finds the fulfillment of all that Mose and the Prophets did speak. Let us ther fore not be afraid that we shall be di loyal to the Faith of our Fathers by a cepting Jesus Christ as our Messiah; o the contrary, by this act we shall be ho oring God, and enter upon our peculia and holy heritage promised to us by Go through our Fathers and the Prophets Israel.

> "Ye are the children of the prophets," said the Apostle Peter to the assembled Jews in Jerusalem, "and of the covenant which God made with our fathers, saying unto Abraham, And in thy seed shall all the kindreds of the earth be blessed. Unto you first God having raised up his Son Jesus, sent him to bless you in turning away everyone of you from his iniquities." Acts 3.25-26.

PEACE IN A WORLD OF WAR

By SOLOMON BIRNBAUM

The world is deeply shocked by th things that are happening these day across the Atlantic. And the question im peratively presses itself upon our mind Why does God permit these things? Some how we feel that by unburdening ou selves in this question about God we wi also find a long-sought answer to a ver deep and vital need of our own soul.

Having asked this question, where sha we now go for the answer? This bein such a vital, such an urgent question appears to us futile to seek for an answe from any but a superhuman, a Divin source. We, therefore, are driven to th Bible—which alone speaks with an au thority and a wisdom which is above th human ken.

And as we look through the pages the Bible we find the things that are hap pening today need not appal us. The have been clearly foretold therein. Jesu said:

Published Monthly, except bi-monthly during July and August by the American Board of Missions to the Jews, 27 Throop Ave., Brooklyn, N. Y.
Entered as Second Class Matter April 4, 1922, at the Post Office, Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879. Accepted for mailing at special ra of postage provided for in section 1103, Act of October 3, 1917. Authorized December 30, 1937.

"Ye shall hear of wars and rumors of wars: see that ye be not troubled: for all these things must come to pass." Matthew 24.6.

ACCOUNTS MUST BE SETTLED!

The Bible tells us that the calamities that have befallen this world in our day are just the outworkings of an old God-ordained law, which is: that the sins of greed and selfishness, of disobedience to the laws of God and of nature will sooner or later create conditions which inevitably must bring disaster.

If there would be no God, no law, no order; if the natural course of this world would just be chaos, lawlessness, falsehood, then men could hope to get away with sin, without paying the penalty. But as it is, in a world which God has created, in a universe where law and order is the general rule, the Bible insists that punishment must follow rebellion to that rule, and calamity must be the outcome of sin and unrighteousness.

It is, therefore, improper to ask, why does God allow these things. The Bible urges upon our minds the more important and the more practical question which is: "How can we get rid of sin, this cause of all our calamities?"

We are often impatient with and offended at the Bible because it speaks so much about sin and about the blood as an atonement for sin—but considering the supreme importance of this question, what should we expect the Bible to speak about?—this Book which more than any other source of wisdom understands our desperate need? What other remedy is there that will meet our present disastrous condition? It is, therefore, to this most urgent and most needful task that the Bible sets itself namely, to reveal sin unto man and to point him to the only way of cleansing and forgiveness from sin.

THE WAR AGAINST THE WARMAKER.

This then is the sum and substance of the whole theme of the Bible! As soon as sin entered the world, God immediately declared war against it, and announced a Redeemer who was finally to conquer Satan, the originator and the prompter of sin, and restore purity and the rule of God upon this earth. At the very dawn of human history the Bible gives the record of the following declaration from the lips of God:

"And I will put enmity between thee (Satan) and the woman, and between thy seed and her seed; it shall bruise thy head, and thou shalt bruise his heel." Genesis 3:15.

The picture of the Personality which in this place is spoken of as "the Seed of the Woman" grows in clearness and stature in the course of further revelation. The "Seed of the Woman" is later revealed as the "Seed of Abraham," and still later as the Seed or the Tsemach (the branch) of David. Prophets and Psalmists also speak of Him as the Tsemach (the branch) of Jehovah, as the Son of the Virgin, as the Son of God, as Immanuel—which means "God with us"— and as the Messiah! And in the fullness of time, the angel of the Lord announcing the birth of the Messiah, this promised and long expected Deliverer from sin, said to her who was to be His mother, "... thou shalt call his name Joshua (Greek, Jesus) for he shall save his people from their sins." (Matthew 1:21.) As of the written word of Prophets, so also of all the ordinances regarding the sacrifices and services in the Temple, the chief theme was nothing else but this very thing: the bringing home to man's heart the knowledge of sin and the only way of cleansing from it—which is through the blood:

"For the life of the flesh is in the blood: and I have given it to you upon the altar to make an atonement for your souls: for it is the blood that maketh an atonement for the soul." Leviticus 17:11.

The battle against sin, and the meaning of that battle in the plan of God for cleansing and forgiving the sins of men, is described in various places in the Scriptures, but notably in the book of Isaiah, chapter 53 where we read:

"But he was wounded for our transgressions, he was bruised for our iniquities: the chastisement of our peace was upon him; and with his stripes we are healed. All we like sheep have gone astray; we have turned every one to his own way; and the Lord hath laid on him the iniquity of us all . . ." Isaiah 53:5,6.

A REFUGE FOR THE REFUGEES.

Want of space bids me to close this message. But what has been said thus far shows that it is foolish to blame God for conditions which men have brought down upon themselves through sin and disobedience to God. Instead, therefore, of blaming, let us rather flee to God for refuge. Though the wars among the nations will go on, because of sin, and as long as sin will be in the world, yet in the midst of this tribulation there is a place of refuge for the people of God—this place of refuge is Jesus the Messiah. "In the world ye shall have tribulation" He said "but be of good cheer I have overcome the world!" God is ready to welcome and to forgive and cleanse all who come to Him in the only way He has appointed, namely, by the eternal Korban or Sacrifice, Jesus who was offered upon the Altar of Golgotha. Apart from Him

". . . there is none other name under heaven given among men whereby we must be saved." Acts of the Apostles 4:12.

Jesus alone is the island of refuge amidst the fierce storms of today—not that we will escape suffering, the common lot of all men, by accepting Him, but through Him we shall have victory and hope in the midst of and in spite of suffering. He said:

"Peace I leave with you, my peace I give unto you: not as the world giveth, give I unto you. Let not your heart be troubled, neither let it be afraid." John 14:27.

AMERICAN BOARD OF MISSIONS TO THE JEWS, Inc.

Original work established by Leopold Cohn in 1894

HEADQUARTERS BETH SAR SHALOM

Throop Avenue and Walton Street

Brooklyn, N. Y.

WHERE YOU MAY OBTAIN THE SHEPHERD OF ISRAEL

— MISSION STATIONS —

UNITED STATES. New York: Headquarters Building, 27 Throop Ave., Brooklyn. **Philadelphia:** 717 Walnut Street, Harry J. Burgen. **Buffalo, N. Y.:** Hinson Memorial Chapel, 206 N. Park Avenue, Rev. A. B. Machlin. **Pittsburgh:** 1603 Centre Avenue, Rev. John Solomon. **Des Moines, Ia.** Rev. Emil D. Gruen, 1058-37th Street, **Los Angeles, Calif.:** 2005 Brooklyn Ave., Rev. Elias Zimmerman. **Seattle, Wash..** Rev. Herbert H. Amster, 5105 Arcade Building.

ABROAD: Jerusalem, Palestine. Rev. Frank L. Boothby, Gospel Gate Room, Russian Compound. **Paris, France:** Rev. Andre Frankel, 123 Avenue du Maine. **Belgium:** Pastor Otto Samuel, Brussels. 7 Rue de Moniteur, **Vienna, Germany:** Mr. Emanuel Lichtenstein, 16 Seegasse, **Sydney, Australia:** Rev. Geo. E. Ardill, 145 Commonwealth Street.

TRACTS FOR OUR READERS

If you are seeking the truth, and have difficulties in understanding such questions as the Trinity, the virgin birth of the Lord Jesus Christ, and many other such questions, we have prepared a comprehensive series of tracts, that every Jew may read and easily understand. The list of tracts is as follows with price against each tract:—

To Both the Houses of Israel (Yiddish-English parallel)	.05
The Dialogue (Yiddish-English parallel)	.05
What is His Name? (Yiddish-English parallel)	.05
The Voice that Crieth (Yiddish-English parallel)	.05
The Messiah Shall Be Cut Off (Yiddish only)	.05
The Holy Days (Yiddish only)	.05
I Daniel Understood by Books (English only)	.05
What is a Christian? (English or Yiddish)	.02
Was Abraham a Jew? (English or Yiddish)	.02
Son, Remember (English or Yiddish)	.02
How Many Times Have You Been Born? (English or Yiddish)	.02
Do Christians Worship Three Gods? (English or Yiddish)	.05
A Modern Jew Looks at Jesus (English only)	.01
Doctoring a Doctor (English only)	.02
An Open Letter to a Rabbi (English only)	.05
Thirty-Three Prophecies Fulfilled in One Day (English only)	.05
Don't Go to Jerusalem (English only)	.02
An Astonishing Yom Kippur Prayer (English only)	.05

If you cannot afford to pay the price marked for any tract that you wish, just say so in your letter and we will send it to you without cost.

AMERICAN BOARD OF MISSIONS TO THE JEWS, INC.

27 Throop Avenue B'klyn, N. Y.

אַ 40 סענט ספר'ל פאַר 25 סענט.

שיקט אונז 25 סענט אין סטעמפּס וועלען מיר איך שיקען אַ נייעם טעסטאַמענט אין אידיש, ענגליש אָדער העברעאיש — אדרעס:

American Board of Missions to the Jews, Inc.

27 Throop Avenue, Brooklyn, N. Y.

"אין דער וועלט וועט איהר האָבען טראַבעל" — זאָגט ישוע..." אָבער זייט געטרויסט איך האָב איינגענומען די וועלט." (יוחנן ט"ז, 33)

גאָט ב"ה איז בערייט צו פאַרגעבען און צו רייניגען אַלע וואָס קומען צו איהם אין דעם איינציגען וועג וואָס ער האָט באַשטימט. נעמליך דורכ'ן איבּיגען קרבן ישוע המשיח וואָס האָט מקריב געווען זיין לעבען אויפ'ן מזבח. אחוץ איהם „איז קיין אנדערער נאָמען געגעבען געוואָרען צו מענשען דורך וועם גערעטעט צו ווערען" (אַפּאָסטל געשיכטע ד. 12).

ישוע אַליין איז דער עיר מקלט, דער פּלאַץ פון צופלוכט אין מיטען פון די שרעקליכע שטורמען פון היינט. דאָס מיינט נישט, אַז מיר וועלען אַוועקלויפען און גענצליך אנטרינען פון צו פיהלען שמערץ און ליידען ווי אנדערע מענשען, נייערט איהם וועלען מיר האָבען נצחון און האָפנונג טראָץ אַלע דיזע ליידען. ישוע האָט געזאָגט: שלום, לאָז איך מיט אייך, מיין שלום גיב איך אייך לאָז ניט אייער הארץ דערשראַקען ווערען, און האָט נישט קיין מורא (יוחנן 14, 27.)

ליבער לעזער פליהט צו דיזען עיר מקלט צו די סטאַרע פון אונזער משיח דעם רעה ישראל.

איין אונענדליכע צעהלונג

פון פּראָפ. בירנבוים

זייט מעהר אַלס 30 יאהר־הונדערט צעהלען מיר טעג. די טעג צווישען פּסח און שבועות. גענעראַציאָנען נאָך גענעראַציאָנען פון אונזער פאָלק האָבען זיך פערזאַמעלט אין די בתי מדרשים יעדען אָבענד צווישען דיעזע צוויי ימים טובים און האָבען געצעהלט די טעג מיט גרויס כונה. לויט דעם אָרטאָדאָקסישען קאַסטום איז עס אַ גרויסע מצוה געגנווערטיג צו זיין ביים צעהלען וואָס מ'רופט מיט'ן בעקאַנטען נאָמען "ספירה".

פאַרוואָס אייגענטליך טהון מיר דאָס אַזוי, "און ווי לאַנג וועלען מיר דאָס אזוי טהון? אין דער הייליגער תורה געפינען מיר די מצוה: "וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עמר התנופה שבע שבתות תמימת תהיינה". ויקרא כ"ג, 16. אט דאָס עקספּליצירט אונז פאַרוואָס יאָהר־איין יאָהר־אויס שוין מעהר ווי 3000 יאָהר האַלטען מיר אין איין צעהלען די ספירה. מ'צעהלט. און מ'איז נאָך אַלץ נישט פערטיג מיט'ן צעהלען.

וואָס איז אָבער דער מיין און דער צוועק פון דער גאַנצער צערעמאָניע? פאַרוואָס דוקא צעהלען די טעג צווישען דעם מאָרגען נאָכ'ן שבת פון פּסח און דעם מאָרגען נאָכ'ן שבת פון שבועות? וואָס איז דער תכלית דערפון?

אידיש אָרטאָדאָקסי פרעגט נאַטירליך נישט אַזעלכע פראַגען, פרומע אידען טהון וואָס מ'הייסט זיי טהון און זיי פרעגען קיינע קשיות. אָבער די תורה גופא הייסט אונז פרעגען קשיות און זאָגט אַז די פיהרער דיזעלבע פראַגען אונז צו ענטפערן מיט סימפּאַטהי אַזוי ווי עס הייסט אין דברים ל"ב. 7. "שאל אביך ויגדך זקניך ויאמרו לך . . . "

נאָך אַ לאַנגע צייט פון זוכען און פאָרשען האָב איך ענדליך געפינען אַן ענטפער צו מיין פראַגע אָבער נישט פון מיינע אידישע חברים דאָרט אין דער שוהל אָדער אין בית המדרש, יענע וויסען ער היום נישט קיין אנטוואָרט דרויף. נייערט איך האָב עס געפינען אין אַ קליין ספר'ל וואָס הייסט "ברית חדשה" דאָרט געפינען מיר די אינפאָרמאַציע אויך צו פילע אנדערע פראַגען מכח אידענטום. מיר געפינען דאָרט די אינפאָרמאַציע וועגען די צוויי „ממחרת השבת", 50 טעג אויסאיינאַנדער געשיידען איינס פון אַנדערן, און פאַרוואָס דיזע טעג זיינען אזוי טייער ביי גאָט ב"ה און אזוי וויכטיג ביי אונז מענשען.

דער ערשטער ממחרת השבת

די אורזאַך פאַרוואָס דאָס צעהלען פאַנגט אַז פון ערשטען "ממחרת השבת" איז פאָלגענד. אין מתתיהו כ"ה לעזען מיר: „שפּעט נאָך מוצאי שבת ווען עס האָט שוין אָנגעהויבען צו טאָג'ן געגען דעם ערשטען טאָג פון דער וואָך (דאָס איז דער "ממחרת השבת" לפּסח) איז געשעהן אַ גרויס ערדציטערניש. וואָרן אַ מלאך איז אַראָפּגעקומען פון הימעל און האָט אַראָפּגעראָלט דעם שטיין פון קבר (וואו דער משיח איז געלעגען) און האָט זיך דאָרט אַנידער געזעצט און האָט געזאָגט צו די תלמידים, האָט קיין מורא, איך וויים, אַז איהר זוכט ישוע דעם געקרייציגטען, ער איז נישטאָ, ער איז אויפגעשטאַנען אזוי ווי ער האָט געזאָגט, קומט און זעהט דעם פּלאַץ וואו ער איז געלעגען".

דאָס איז געווען דער ערשטווינענדער עראייגנים וואָס איז פאַרגעקומען אַם ערשטען "ממחרת השבת" נעמליך, די אויפערשטעהונג פון ישוע המשיח. יענע עראייגנים בעצייכענט אַ נייעם טאָג אין דער געשיכטע פון דער מענשהייט. אַ נייע האָפנונג, אַ נייע פאַרזיכערונג איז אונז געגעבען געוואָרען אין דער וועלט, בעפרייענדיג מענשען פון דער פורכט און שקלאַפעריי פון טויט און אריינזעצענדיג אין הארצען די פערזיכערונג פון אייביגען לעבען. עס איז דערפאַר קיין וואונדער וואָס די באַגעבענהייט איז געוואָרען דאָס צענטרום פון דער וועלט געשיכטע.

דער צווייטער ממחרת השבת

די אויפערשטעהונג פון משיח איז געווען אַם ערשטען "ממחרת" אָבער די באַגעבענהייט פון צווייטען "ממחרת" האָט נישט געמאַכט אַ קלענערען איינדרוק אין דער וועלט און איז נישט פון אַ קלענערער וויכטיגקייט. מיר לעזען דערפון אין אַפּאָסטל געשיכטע קאַפּ. 2—4 אַזוי ווי פאָלגט: „ווען די זיבען וואָכען זיינען געווען פאַרפילט זיינען אַלע תלמידים געווען צוזאַמען אין איין פּלאַץ ווען אַ שטורם איז פּלוצים אַראָפּגעקומען פון הימעל און עס האָט אָנגעפילט דאָס גאַנצע הויז וואו זיי זיינען געווען און עס האָט זיך צו זיי באַוויזען צונגען אזוי ווי פון פייער און האָט גערוהט אויף יעדען פון זיי. זיי זיינען אַלע אָנגעפילט געוואָרען מיט דעם רוח הקודש און האָבען אָנגעהויבען צו רעדען מיט אנדערע לשונות לויט ווי דער גייסט האָט עס זיי געגעבען."

דאָס זיינען געווען די תלמידים פון ישוע המשיח וואָס זיינען געווען פערזאַמעלט אין ירושלים אין יענעם טאָג. ביז דאַמאָלס זיינען זיי אַלע געווען שאַ שטיל, צעהלענדיג ספירה ביז שבועות ווען זיין ערפילט. וועניג מענשען אין ירושלים און אין דער וועלט האָבען וועניג־וואָס געוואוסט וועגען יענע תלמידים אָדער זייער בשורה טובה. אָבער אין דעם מחרת־טאָג פון זיבעטען שבת זיינען זיי אַלע אָנגעפילט געוואָרען מיט'ן הייליגען גייסט און דאַן זיינען זיי אַלע אַרויסגעלאָפען פון צימער און זיי זיינען געוואָרען די פלאַמעדיגע שליחים פון גאָט צו די גאַנצע וועלט.

די ענדע פון דער ספירה

אין דיזע צוויי פאַרשיעדענע באַגעבענהייטען. נעמליך, די אויפערשטעהונג פון ישוע המשיח און דאָס אַרונטער קומען פון הייליגען גייסט אויף די תלמידים פון משיח איז די ספירה ערפילט געוואָרען וואָס גאָט האָט געהייסען משה'ן צעהלען אין דער תורה. יאָ, יענע צוויי באַגעבענהייטען גיבען אונז די אַנטוואָרט צו דער פראַגע פאַרוואָס גאָט האָט געהייסען, אַז ישראל זאָל צעהלען דיזע טעג און פאַרוואָס דאָס צעהלען זאָל געפיהרט ווערען מיט אַזאַ גרויסע כונה.

אַלע נביאים אין אַלטען טעסטאַמענט, אַלע צערעמאָניען, סימבאָלען און טיפּען וואָס מ'געפינט אין דער תורה און אין נביאים ציינגען אהין צום משיח. עס איז דער פּלאַץ וואָס זיי האָבען געהאַט אין דער געשיכטע פון לעבען פון משיח וואָס האָט זיי געגעבען זייער וויכטיגקייט. דער וואָס געפינט דעם משיח געפינט די ערפילונג פון אַלעם וואָס משה און די נביאים האָבען געזאָגט.

לאָזט אונז ליבער לעזער, דערפאַר קיין מורא האָבען, אַז מיר וועלען אונטריי זיין צו דער אמונה פון אונזערע אָבות ווען מיר וועלען אָננעמען ישוע אַלס אונזער גואל צדק.

אין געגענטייל, ווען מיר טהון דאָס וועלען מיר כבוד געבען צו גאָט ב"ה און וועלען זיין די יורשים פון אונזער הייליגער ירושה וואָס גאָט האָט אונז פאַרשפּראָכען דורך אונזערע אָבות צו זיין אַ ברכה צו אַלע פעלקער. (בראשית י"ב, 3).

וואו איהר קאָנט בעקאָמען דעם רעה ישראל

אין יונייטעד סטייטס: ברוקלין, נ. י. בית שר שלום, 27 טרופּ עוו. פילאדעלפיא, פּא. מר. האררי בוירגען, 717 וואלנאַט סט. באפלוי, נ. י. 206 נאָרטה פּארק עוו., רעוו. א. ב. מאכלין. פּיטסבורג, פּא., 1603 סענטער עוו., רעוו דזשאן סאָלאָמאָן, דעמאָין, אייאָווא, 1058 37-טע סטריט, רעוו עמיל ד. גרוען, לאָס ענגעלעס, קאליפ., 2005 ברוקלין עוו., רעוו. עליאס ציטערמאן. סיאטל, וואש. 5105 ארקאדע בילדונג, רעוו. הערבערט ה. אמסטער.

אויף יענער זייט: ירושלים, פּאלעסטינע, גאספּל גיים, רוסישער קאָמפּאונד, רעוו. פרענק בוטהביי. פּאריז, פראנק, 123 עוועניו דו מעין, רעוו. אנדרע פראנקל. בעלגיאום, 7 דע מאניטעיר סטריט, פּאסטאָר אָטאָ סעמועל. וויען, דייטשלאנד, 16 זעע גאסע, מר. עמאנועל ליכטענשטיין. סידני אסטראליען, 145 קאַמאָנוועלט סטריט, רעוו. ג. ע. ארדיל.

THE SHEPHERD OF ISRAEL

PUBLISHED MONTHLY TO GIVE ISRAEL A KNOWLEDGE OF THE TRUE SHEPHERD, THE MESSIAH

רֹעֵה יִשְׂרָאֵל

א מאנאטליך בלאט צו ערקלעהרען צו ישראל דעם אמת'דיגען משיח

Subscription Price
50 Cents a Year.

JOSEPH HOFFMAN COHN, *Editor*

VOL. XXII, No. 10
JUNE, 1940

שלום אין אַ וועלט פון מלחמה

פון פראָפ. בירנבוים

די וועלט איז זעהר ערשיטערט מכה די זאַכען וואָס פּאַסירען איצט אויף יענער זייט ים, און די פראַגע שטעלט זיך פאַר אונז מיט העפטיגקייט: פאַרוואָס ערלויבט דאָס גאָט אַז דאָס אַלעס זאָל געשעהן? מיר פיהלען אַז ווען מיר ווען מיר וועלען בעאַנטוואָרטעט האָבען דיעזע וויכטיגע פראַגע, וועט דאָס ארונטער נעמען אַ שווערען שטיין פון אונזערען געמיטה, און מיר וועלען במילא אויך געפינען אַן אַנטוואָרט צו אַ זעהר שווער באַדריקענדע פראַגע פון אונזערע אייגענע נשמה.

אָבער וואו זאָלען מיר געהן פאַר אַ ריכטיגער און אַ באַפרידיגענדער ענטפער? דאָס איז דאָך אַזאַ קאָמפּליצירטע פראַגע אַז עס איז בכלל נאַריש צו זוכען אַן ענטפער אנדערש־וואו אַ חוץ אין אַ געטליכער איבערנאַטיהרליכער קוואַל פון חכמה און פערשטאַנד.

מיר מוזען דערפאַר אַנקומען צו דעם בוך דער ביכער, די ביבעל וואָס רעדט מיט אַ גייסט וואָס איז העכער פון אַלע מענשליכע וויסענשאַפט. אַט אין דיעזען בוך געפינען מיר אַז אַלע געגענווערטיגע באַגעבענהייטען ברויכען אונז נישט צו דערשרעקען. זיי זענען שוין לאַנג פאַראויס פראָפעצייעט געוואָרען. אין ברית חדשה לייענען מיר אַז דער משיח האָט געזאָגט: „איהר וועט הערען פון מלחמות און קלאַנגען פון מלחמות, זעהט איהר זאָלט נישט דערשראָקען זיין ווייל אַלע דיעזע זאַכען מוזען ערפילט ווערען". מתתיהו כ"ד, 6.

מיר מוזען באַצאָלען

זעהט איהר, ליעבע לעזער, ווען עס וואָלט נישט געוועזען קיין גאָט, קיין אָרדער און קיין געזעץ אין דער וועלט, ווען דער נאַטיהרליכער גאַנג פון דיעזעם יוניווערז וואָלט געוועזען נאָר אַ מין תוהו ובוהו, דאַן וואָלטען זינדיגע מענשען אפשר געקאָנט אַנגעהן אין זינד און אין זייער זעלבסט זיכטיג לעבען אָהן צו בעצאָלען די שטראָף דערפאַר. אָבער אַזוי ווי אין דער וועלט וואָס גאָט האָט בעשאַפען איז דאָך יאָ דאָ געזעץ און אָרדער. מוז דאָך שטראָף נאָכפאָלגען זינד, און אומגליק מוז דאָך נאָכפאָלגען אומגעהאָרכזאַמקייט. עס איז דערפאַר נישט שכל'־דיג צו פרעגען פאַרוואָס ערלויבט גאָט די אַלע זאַכען אַ מעהר וויכטיגע און פראַקטישע פראַגע וואָלט געוועזען, וויאַזוי פּטור צו ווערען פון זינד און וויאַזוי צו בעקאָמען „סליחות חטאים" און פאַרזעהנט צו ווערען מיט גאָט ב"ה.

וואָס דען זאָלען מיר ערוואַרטען

מיר זענען עפּטער זעהר אונצופריען ווען די ביבעל רעדט אַזויפיעל פון זינד און פון בלוט וואָס איז אַ כפרה פון זינד. אָבער נעמענדיג אין אַנבעטראַכט די אומגעהייערע וויכטיגקייט פון דיעזער טעמא פון זינד און פאַרגעבונג, טאָ וואָס דען זאָלען מיר ערוואַרטען אַז די ביבעל זאָל רעדען צו אונז? איז דען פאַראַן אַן אַנדערע רפואה אונז צו בע־פרייען פון די שרעקליכע לאַגע? דערפאַר האָט זיך די ביבעל גענומען צו דיעזע אויפגאַבע, נעמ־ליך, אויפצואווייזען זינד צום מענשען און איהם אַנצוצייגען צו דעם איינציגען וועג פון רייניגונג און פאַרגעבונג.

דאָס איז דערפאַר דאָס הויפּט טעמא פון דער ביבעל. אַזויבאַלד זינד איז אַריינגעקומען אין די וועלט האָט גאָט זויפאָרט אָנגעהויבען מלחמה דאַגעגען און ער האָט באַלד פאַרקינדיגט דעם ערלעזער וועלכען ער האָט באַשטימט צו איבערוויגדען דעם שטן, דעם אורהעבער פון זינד, און צוריקברענגען ריינקייט און דאָס מלכות השמים אויף דער ערד. אַזוי שוין אם אַנפאַנג פון דער וועלט געשיכטע זאָגט אונז גאָט: „איך וועל שאַפען אַ פיינדשאַפט צווישען דיר און צווישען דעם ווייב, צווישען דיין זאָמען און איהר זאָמען. ער וועט דיר צוטרעטען דעם קאָפּ און דו וועסט איהם צושטעכען דעם פערסט" (בראשית ג, 15). דאָס בילד פון דער פּערזאָן וואָס ווערט דאָ אַנגערופען די „זרע האשה" וואַקסט אין קלאַרקייט און מאַיעסטעט אין פאַר־לויף פון דער וויטערער אָפּענבאַרונג. די זרע האשה איז שפּעטער אָפּענבאַרט אַלס דער „זרע אברהם" (בראשית כ"ב, 18) און נאָך שפּעטער אַלס דער „צמח דוד". נביאים און פּסאַלמיסטען בעשרייבען איהם אויך אַלס צמח ד׳, אַלס בן אלהים, עמנואל אָדער דער משיח. און ווען אין דער פולע פון צייט אַ מלאך פון גאָט האָט אַנאָנ־סירט די געבורט פון משיח, דעם פאַרשפּראָכענעם און לאַנג ערוואַרטעטען ערלעזער פון זינד, האָט ער געזאָגט צו איהר וואָס איז באַשטימט געוועזען צו זיין זיין מוטער אַז זי „זאָל זיין נאָמען רופען ישוע (יעזוס) ווייל ער וועט רעטען זיין פאָלק פון זייערע זינד". (מתתיהו א, 21).

די מלחמה געגען זינד

און פונקט אַזוי ווי דאָס געשריבענע וואָרט פון די נביאים אַזוי אויך דאָס הויפּט טעמא פון די עבודה מיט די קרבנות און אַלע אַנדערע זאַכען פון בית המקדש איז אויך געוועזען דאָסזעלבע, נעמליך צו ברענגען צום מענשליכען הערצען די ערקענטניס פון זינד און דעם איינציגען וועג ווי אַזוי דערפון גערייניגט צו ווערען, נעמליך דורך דאָס בלוט אַזוי ווי עס הייסט: "דאָס נפש פון פלייש איז אין בלוט, ווייל עס איז דאָס בלוט וואָס איז מכפר פאַר דער זעלע". (ויקרא י"ז, 11).

די מלחמה געגען זינד און דער צוועק פון דיזע מלחמה אין פּלאַן פון גאָט פאַר די ריינקייט און פאַרגעבונג פון זינד, איז באַשריבען אין פאַרשידענע פּלעצער פון דער ביבעל. בעזאָנדערס אין ישעיה נ"ג. וואו מיר לעזען, "און ער איז פאַרוואונדעט געוואָרען פאַר אונזערע זינד... די שטראָף, אַז מיר זאָלען שלום האָבען איז געוועזען אויף איהם און דורך זיינע וואונדען זענען מיר געהיילט געוואָרען". (6,5).

מאַנגעל אין פּלאַץ ערלויבט מיר נישט צו פאַר־לענגערן דיזעס אַרטיקעל. אָבער וואָס עס איז ביז איצט געזאָגט געוואָרען ציינט ווי נאַריש עס איז צו בלאַמירען גאָט פאַר די געגענווערטיגע אומ־גליקען וואָס מענשען האָבען אויף זיך געצווינגען דורך אומגעהאָרכזאַמקייט צו גאָט. אַנשטאָט איהם צו באַשולדיגען לאָמיר בעסער לויפען צו איהם פאַר שוץ און רעטונג.

אפילו מלחמות צווישען די נאַציאָנען וועלען אַנגעהן אויך ווייטער צוליב זינד דאָך אין דער־מיט פון דיזע צרות איז דאָ אַן "עיר מקלט" פאַר גאָטס קינדער. דיעזער עיר מקלט איז דער משיח.

קומט צו אונזערע פערזאַמלונגען

יעדען פרייטאַג אָבענד 8 אוהר

יעדען זאָנטאַג אבענד 8 אוהר

בית שר שלום: טרופּ און וואַלטאָן סט.

Published Monthly, except bi-monthly during July and August by the American Board of Missions to the Jews, 27 Throop Ave., Brooklyn, N. Y. Entered as Second Class Matter April 4, 1922, at the Post Office, Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879. Accepted for mailing at special rate of postage provided for in section 1103, Act of October 3, 1917. Authorized December 30, 1937.